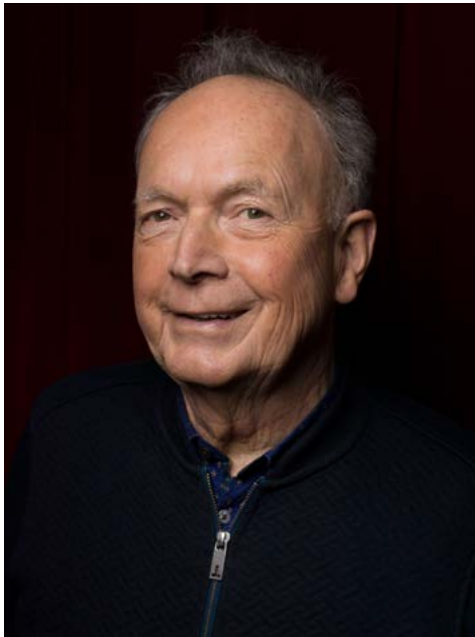

Paul Haenen (1946) begon op jonge leeftijd zijn carrière als journalist en programmamaker. Met zijn karakters Dominee Gremdaat en Margreet Dolman werd hij bekend bij een groot publiek. Haenen schreef toneelstukken, treedt op als cabaretier en vertolkt de stemmen van Bert en Grover in Sesamstraat. Ook maakte hij, meestal met zijn man Dammie van Geest, tv-programma's voor vrijwel alle omroepen en sinds kort voor hun eigen zender Betty Asphalt TV. Met Van Geest heeft hij ook z'n eigen theater, Het Betty Asphalt Complex.

PAUL HAENEN
IK HEB BEKEND

Dagboeken 1958-1965

Selectie en redactie Ivo van Woerden

Uitgeverij Podium
Amsterdam

© 2020 Paul Haenen
Digitalisering dagboeken Picturae
Omslagontwerp Rouwhorst + Van Roon
Typografie Sander Pinkse Boekproductie
Foto auteur Ivo van der Bent

ISBN 978 90 5759 828 9

Verspreiding voor België: Elkedag Boeken, Antwerpen

www.uitgeverijpodium.nl

*Voor Dammie
die verdere dagboeken overbodig maakte*

Inhoud

9	Inleiding
11	DEEL 1 Dagboek 1-17
223	DEEL 2 Dagboek 18-20
283	Nawoord Ivo van Woerden
295	Verantwoording en dank

9 DEC. 1958

DAGBOEK

van

9 DEC. 1958

tot

4 JAN. 1959

Paul Sjaenen

Deel I

Inleiding

Al bijna zestig jaar sleep ik bij verhuizingen mijn dagboeken met me mee. Soms in dozen maar soms ook in vuilniszakken, met het gevaar dat ik mijn dagboeken aan de vuilnisman meegeef.

Ik heb de belangrijkste dagboeken geschreven tussen m'n twaalfde en negentiende. Omdat ik er min of meer een openhartig en sensationeel tijdschrift van maakte, werden het geen doorsneeddagboeken. Een soort *Telegraaf* over je eigen leven, je eigen familie, je eigen ambitie en ook je eigen eenzaamheid.

Twintig jaar geleden wilde Joost Nijsen, die ook mijn Gremdaat-boeken uitgaf, een bloemlezing van mijn dagboeken uitgeven. Hoewel ik daar enthousiast over was heb ik het project toch op het laatste moment afgeblazen; ik was er nog niet aan toe.

Maar toen ik vorig jaar ontdekte dat de inkt in mijn dagboeken wat aan het vervagen was, besepte ik dat het een kwestie van nu of nooit aan het worden was. En toen ik, bij een boekpresentatie van Wilfred de Bruijn, medeschrijver Ivo van Woerden ontmoette, die ooit voor ons blad *Mens & Gevoelens* had geschreven, vroeg ik hem of hij zin had om aan het dagboekproject mee te werken. Dat had hij en daarna was er eigenlijk geen weg meer terug.

In mijn dagboeken voer ik mijn vader, moeder, broers en schoonfamilie vaak sprekend op, als betreft het een toneelstuk. In die zin denk ik dat het afwijkt van de gangbare dagboeken. Terwijl het, toen ik me uitte, nooit de bedoeling was om ze uit te geven, had ik wel veel zin om ze niet saai te maken. Eigenlijk maak ik in m'n dagboeken een begin met het werk dat ik later zou gaan doen: interviewen, schrijven en optreden.

Paul Haenen

Deel 1

Dagboek 1-17

Dinsdagochtend 9 december 1958

12

M'n pap was heerlijk.

Toen ik op school kwam, was het eerste wat ik deed m'n moeilijke woordjesschrift pakken.

Nog even vlug leren.

Toen we het kregen, deed ik heel erg mijn best, maar het hielp niet veel. Ik had er toch drie fouten in (te veel!).

MIDDAG

Op school verliep twee tot vier uur nogal vlot. Ik ging om vier uur gewoon naar huis. Maar toen ik voorbij de Postjesweg reed zag ik ineens een hele troep mensen staan. Ik liep er natuurlijk vlug heen. En wat zag ik: een omgekantelde cementwagen. Zo bleef ik een heel poosje staan kijken. En eindelijk was hij dan weer overeind (ik hoop dat er een foto van in de krant staat).

AVOND

Het was 6.30 uur en ik dacht: kom, ik ga eens even met m'n bussen spelen. Maar toen ik een poos gespeeld had, dacht ik toch weer: nee, ik heb er toch geen zin in.

Toen ben ik maar wat gaan lezen.

Het journaal was zoals gewoonlijk wel leuk.

Maar ik ben bijtijds naar bed gegaan om de eerste regels van mijn dagboek te schrijven.

Televisie wordt afgekort met T.V.

Middag van donderdag 8 januari 1959

Na schooltijd wilde ik een vulpen kopen. Ik moest hard rijden om maar niet te laat thuis te komen, ik snee daarom nog een stuk af ook, want ik ging over de Admiralengracht.

Gelukkig was de Wiegbrug niet open, daardoor ging het wat vlugger, maar eindelijk kwam ik dan toch bij v&D. Met een beetje gezocht kwam ik bij de vulpenafdeling (het is ook voor ballpoints, hoor!). Maar over de vulpen heb ik nog iets grappigs te vertellen hieronder.

13

Gezonde spanning voor kinderen van 5 tot 50 (niet ouder)

Ik kwam v&D binnen en wilde een vulpen hebben. ‘Wat kost die, mevrouw?’ zei ik.

‘Die kost f 6,95, jongeheer.’

‘Nee die niet, die andere... Ja, die daarnaast.’

‘O, die kost f 6,95 zonder 6.’

‘O ja, die moet ik hebben.’ (Leuke juffrouw hè, ik vond van wel!)

‘Moet ik hem even vullen?’

‘O ja graag, wat enig.’

Opeens zag ik een inktpot (een grote). ‘Wat kost die inktpot, juffrouw,’ vroeg ik.

‘O, ik zal even kijken’ en... ze draaide hem om: ‘Blub, blub, blub, blub, blub, blub, bluub, psssst.’

En toen merkte ze dat de inkt eruit liep. Meteen al haar werk bedorven, maar een mooi verhaal, en grappig.

Van die inkt schrijf ik nou nog steeds.

Nu besluit ik het sensatieverhaal De Vulpen.

20 januari 1959

MIJN KORTE VERHAAL: KOP EN SCHOTEL

Het begon allemaal doordat Rob¹ een brievenmandje gekregen had bij Blokker, en zó goedkoop. Mijn moeder zei toen: 'Als je die kleine goedkope dingetjes eens ziet, mag je het best meenemen, hoor!'

Dit laatste knoopte ik goed in mijn oren.

Daardoor kwam het dat ik om vier uur uit school kwam en langs Blokker ging.

Ik keek eens in de etalage. Er stond met grote letters 'UITVERKOOP'. Ach, daar heb ik niets aan, dacht ik, ik moet koopjes hebben.

Eindelijk zag ik een kop en schotel staan voor maar 89 cent in de kleuren zwart en geel (heel modern dus). Nou, die zal ik in mijn gedachten opnemen.

Toen ik thuiskwam zei ik het tegen mijn moeder.

'O, maar dat is erg goedkoop,' zei mijn moeder. 'Wij hebben net kopjes nodig. Koop ze dan maar voordat ze uitverkocht zijn, maar ga dan meteen naar de groenteman en de slager.'

Toen ik bij de groenteman geweest was, ging ik naar Blokker voor de kop en schotel. Ik deed de winkel deur van Blokker open en vroeg nadat ik aan de toonbank verscheen: 'Ik wou drie koppen en schotels hebben die zwarte en gele.'

'Die van 89?' zei die Blokker-juffrouw.

'Ja, juist!' zei ik daarop weer.

Na even met een andere juffrouw gefluisterd te hebben, zei ze: 'Nee jongeman, die zijn uitverkocht.'

'En ze staan in de etalage?' zei ik weer.

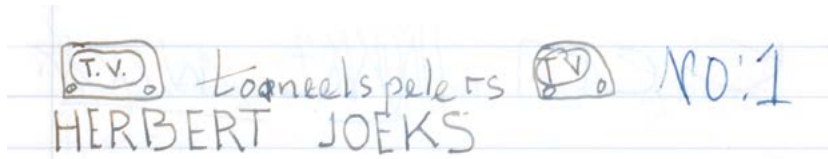
'Ja, maar die zijn al verkocht.'

Dat was dus strop.

Toen ik thuiskwam, zei mijn moeder dat dat strafbaar is, dan moeten ze de kopjes uit de etalage halen. Maar morgen zal mijn moeder Blokker opbellen. Het zal mij benieuwen hoe het afloopt. Zo kwam er van mijn korte verhaal een lang verhaal.

1 Mijn broer Rob is acht jaar ouder dan ik en Tom is twee jaar ouder.

Vrijdag 20 februari 1959

Om vier uur kwam ik uit school. Met nog een andere jongen ging ik naar Herbert Joeks (Klukkuk in *Pipo de Clown*).¹ Helaas was hij niet thuis, maar een oudere man moest er ook net zijn, dus vroeg ik aan hem: 'Hoe laat komt meneer Joeks thuis?'

15

Hij: 'Na zessen, kwam je voor een foto?'

Ik: 'Ja, en ook voor een handtekening. Doet hij dat wel?'

Hij: 'Ja hoor, er komen wel meer jongens aan de deur.'

Dat wist ik dus weer. Nu moest ik net om zes uur op pianoles zijn. Maar na pianoles ben ik er toch heen gegaan.

Bezoek bij Herbert Joeks

Ik: 'Is meneer Joeks ook thuis?'

Dochter van Herbert: 'Ja hoor, kom maar even boven.'

Toen ik boven was:

Dochter van Herbert: 'Pa, daar is een jongen voor je.'

Herbert: 'Wil jij een foto van mij hebben?'

Ik: 'Alstublieft, meneer.'

Herbert: 'Hoe heet je, Pietjepukkie-Klausie?'

Ik: 'Paul Haenen, meneer Joeks.'

Herbert: 'O, dus alleen maar Paul. Stuur je niet alle jongens tegelijk naar mij toe, Paul?'

Ik (foto aannemend): 'Nee hoor, niemand weet het, dat u hier woont.'

Herbert: 'Ik ben ook verhuisd pasgeleden.'

Ik: 'Ja, dat weet ik.'

Herbert: 'Nou dag Paul, tot ziens hoor.'

¹ Herbert Joeks speelde de indiaan Klukkuk in het populairste kinderprogramma van die tijd, *Pipo de Clown*, geschreven door Wim Meuldijk. Op zondagmiddag ging ik vaak bij de toen bekende acteurs langs om een foto met handtekening te vragen.

Ik: 'Dag meneer Joeks, wel bedankt.'

Herbert: 'Geen dank, hoor.'

22 februari 1959

JOHN SOER¹

We belden bij Leidsekruisstraat 5 aan. Na een poosje ging het raampje in de deur open.

John: 'Jullie zijn zeker voor handtekeningen hier, ik zal ze voor je halen.'

Frits: 'Is dat nu Heintje Lorrelei, zo had ik hem helemaal niet voorgesteld.'

Ik: 'Ik wist wel dat hij er zo uitzag, ik heb hem vaak op de tv gezien.'

John: 'Zo jongens, hier hebben jullie je foto's met handtekening, daaaaag.'

Frits, Ik: 'Dag meneer Soer, welbedankt!'

Tegenover meneer Soer woonde Ko van Dijk. Maar die had nu geen foto's. Volgende week konden we terugkomen. We zijn ook nog bij Ank van der Moer geweest en bij Ton Lensink.

9 april 1959

NIEUWS-VISIE

In de krant stond dat over misschien 2 jaar twee zenders komen dus dat we dan niet de hele tijd naar de AVRO, VARA, VPRO, KRO, NCRV hoeven te kijken, maar dat we ook naar de commerciële televisie kunnen kijken. Goeie toekomstplannen, maar of het nog gebeurt, dat weet ik niet!

Dan is er ook sprake van kleurentelevisie.

In Genève zijn besprekingen daarover. Misschien komt het nog niet in Nederland. Wie weet!

¹ John Soer was een acteur die vooral bekend was vanwege zijn komische rollen in televisieseries en Frits was een schoolvriend die meeging.

TUSSEN

OP:
VERVEIN

NR: 11
20 MEI 1959

WERPSEL

Ik heb mijn Pinkstervakantie anders besteed als anderen vakanties. Want ik heb mijn kamertje helemaal geschilderd, het is + in maart behangen en nu heb ik het dus geschilderd.

De deuren heb ik rood geschilderd, de plinten grijs, en het raam geel met grijs.

Een poosje geleden heb ik mijn boekenkastje geschilderd en mijn bureautje. Mijn boekenkast blauw met wit en mijn bureautje zwart met canary geel.

Staanen.

22 MEI 1959

no 12
22 MEI 1959

AVONDVIERDAAGSE ENDE SJAH VAN PERZIE
MORGEN EN EEN NIEUW SCHRIFT.

Is in ons land aangekomen voor een 4 daags bezoek.

3 juni 1959

GUUS HERMUS¹

Deze zelfde foto die hierboven is afgebeeld heb ik ook van (waarschijnlijk) zijn vrouw gekregen. Die van mij is een stuk groter en veel mooier. Hij was zelf niet thuis, hij zou morgen pas thuiskomen.

PAUL HUF² is een groot toneelspeler

Ik heb een mooie handtekening van hem gekregen. Hij is wel wat chagrijnig, maar ondanks dat toch aardig.

Hij vindt dat ik wat netter op mijn schrift moet zijn, want hij zei dat het onder de vetvlekken zat (de voorkant van het schrift is erg donker met licht, nu dacht hij dat het vlekken waren).

MARY DRESSELHUYS

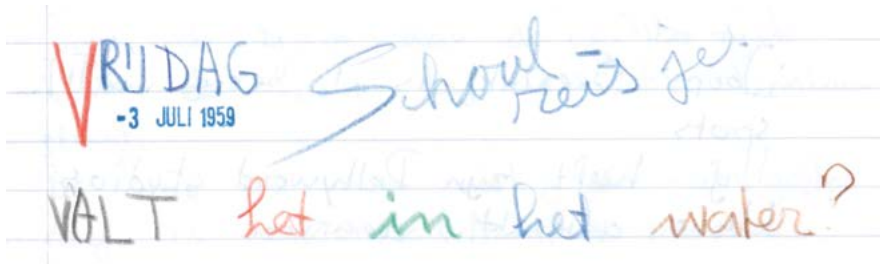
Is een heel aardige mevrouw. Ze is net zoals ze altijd zelf toneelspeelt. Ze vroeg nog of ik haar op de televisie zag, waarop ik antwoordde: 'Ja.'³

1 Ik vond Guus Hermus een van de grootste acteurs die Nederland ooit gehad heeft.

2 Paul Huf was een bekende declamator en de vader van de beroemde fotograaf Paul Huf (junior).

3 Het was een gezellig gesprek. Een jaar later ging ik terug omdat ik zin had in nog zo'n gezellig gesprek. Uiteindelijk heb ik in 1986, zevenendertig jaar later, het toneelstuk *Een bijzonder prettig vergezicht* voor Dresselhuys, haar dochter Petra Laseur en Leen Jongewaard gemaakt.

Vrijdag 3 juli 1959

19

Toen ik vanochtend om een uur of 7 uit het raam keek regende het flink. Het beste was maar optimistisch te blijven. Bij school hoorden we dat we in Victoria naar de goochelaar zouden gaan.

Vrijwel de hele klas vond dat het een pet-idee was, uitgezonderd twee kinderen.

Het was al besproken dus moesten we naar de goochelaar.

Het geintje duurde nog 3 uur. Maar dan eindelijk om 12 uur gingen we naar de Tafelberg. Ik dacht: dat zal ook wel in het water vallen.

BIJ DE TAFELBERG

Toen we daar aankwamen gingen we vrijwel meteen eten. Na het eten gingen we de omtrek een stukje verkennen.

In het totaal kregen we drie flesjes prik (dat is limonade).

Het werd toch een erge leuke dag. En het heeft de hele dag niet geregend. We kwamen ongeveer 6 uur weer bij school aan.

Dinsdag 21 juli 1959

IN MIJN ZOLDERKAMERTJE

Vandaag zou ik het zeil moeten leggen. Dit heb ik ook vandaag gedaan.

En ik ben blij dat het achter de rug is.

Het is toch een erg naar werk en ik ben er dan ook de hele dag mee bezig geweest. Er is nog een groot stuk zeil over. Dit wordt waarschijnlijk gebruikt voor de wc.

De geschiedenis van mijn kamertje

Ongeveer twee jaar geleden wou Rob de zolderkamer naast het tegenwoordige kamertje van mij hebben.

Dit kamertje had mijn moeder gehuurd van mevrouw Burie,¹ om er te schilderen.²

20 Maar doordat we beneden geen plaats hadden, gingen Tom en ik boven slapen op het gehuurde kamertje.

Rob studeerde toen voor scheikundige en zijn flesjes en al die rommel voor proeven had hij in kamertje no. 1 (no.1 is mijn kamertje, no. 2 het gehuurde).

Nu komen we weer terug bij de kamer no. 2.

Ik had intussen een trein gekocht (Märklin). Rob maakte toen voor mij in kamer no. 2 een treintafel tegen de muur waar de trein dan op kon rijden. Dat bleef zo een jaar ongeveer.

Toen gaf Rob zijn scheikunde op en wilde een grotere kamer hebben. Hij wilde namelijk kamer no. 2, de gehuurde kamer dus, hebben.

De trein moest weg en ik zou dan kamer no. 1 krijgen. Toen moest ik naar het zijkamertje beneden en Rob naar kamer no. 2.

Ik wilde eerst ook het benedenkamertje hebben, maar achteraf ben ik blij dat het zo gegaan is. En trouwens, Tom wilde het kamertje beneden

1 Mevrouw Burie was onze bovenbuurvrouw. Wij woonden op de beletage en iedere woning in de Jan van Galenstraat had ook een zolderkamertje dat het meest gebruikt werd voor opslag. Mevrouw Burie verhuurde ons haar zolderkamertje. Het had een aparte opgang van buiten.

2 Mijn moeder was in haar jonge jaren heel artistiek en vrijgevochten. Ze zat op de kunstnijverheidsschool – die later de Rietveld Academie werd – met onder anderen in haar klas Katinka van Rood, die later beeldhouwles aan Beatrix gaf. Ze schilderde heel veel, maar verkocht nooit iets. Mijn vader was blij als ze weer ging schilderen. Hij tekende zelf ook, maakte prachtige schilderijen en tekeningen. Daar moest hij van de psychiater van mijn moeder, meneer Zeehandelaar, mee stoppen, omdat zij anders ja-loers werd. Meneer Zeehandelaar bedacht ook dat mijn moeder over haar straatvrees heen zou komen als ze iedere dag naar buiten zou gaan en telkens een lantaarnpaal verder zou lopen dan de dag ervoor.